

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.628 van 26 januari 2016
in de zaak A. 212.175/XIV-36.361**

In zake : Aurèle VERAVERBEKE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Geert Ampe
 kantoor houdend te 8400 Oostende
 Kerkstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de minister van Justitie
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bernard Derveaux
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 10 april 2014, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 13 februari 2014
inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van
West-Vlaanderen van 7 februari 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord
ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. Verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 november 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Vincent Christiaens, die *loco* advocaat Geert Ampe verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Frederic Eggermont heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is houder van een Vlaams en een Waals jachtverlof en is via die hoedanigheid in het bezit van meerdere vergunde vuurwapens.

3.2. Op 29 mei 2012 informeert de lokale politiezone Polder de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen dat verzoekers echtgenote aangifte deed inzake mondelinge bedreigingen door verzoeker en van het feit dat verzoekers vuurwapens als veiligheidsmaatregel in bewaring waren genomen.

3.3. Op 7 februari 2013 beslist de gouverneur van de provincie West-Vlaanderen om verzoeker het recht te ontzeggen om nog vuurwapens en bijhorende munitie te bezitten.

3.4. Bij brief van 25 september 2013 laat de procureur des Konings te Veurne aan verzoeker weten het dossier waarin het proces-verbaal betreffende klacht wegens intrafamiliaal geweld te seponeren wegens “toestand geregulariseerd”.

3.5. Het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de gouverneur wordt op 13 februari 2014 door de gemachtigde van de minister van Justitie verworpen op de volgende gronden:

“[...]

Op 29 mei 2012 heeft de lokale politie van de zone Polder de gouverneur van West-Vlaanderen ingelicht over het feit dat er lastens uw persoon een proces-verbaal werd opgesteld [...] inzake intrafamiliaal geweld. Meer bepaald zou uw echtgenote op 3 juni 2012 aangifte hebben gedaan inzake mondelinge bedreigingen door u gepleegd.

Uit de gegevens was gebleken dat u als jager in het bezit zou zijn van voornoemde vuurwapens. Deze wapens werden in opdracht van de procureur des Konings als veiligheidsmaatregel in bewaring genomen en neergelegd op de griffie van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Veurne.

U had ook nog 5 andere jachtwapens in uw bezit. Deze werden na de zelfmoord van dhr. [L. V.] bij u in bewaring gegeven, dit in afwachting totdat de zonen van [L.V.] hun jachtverlof zouden behalen en wanneer de erfenis geregeld zou worden. Dit was nog niet het geval; deze wapens werden in bewaring genomen en overgebracht naar het politiebureau tot wanneer de erfenis geregeld is.

Naar aanleiding van deze informatie heeft de gouverneur van West-Vlaanderen de procureur des Konings te Brugge verzocht om een gemotiveerd advies.

Op 11 december 2012 heeft de procureur des Konings te Brugge een ongunstig advies verleend. Ter motivering werden volgende stukken gevoegd:

- kopie van uw strafregister waarop volgende veroordeling is vermeld:

politierechtbank te Veurne d.d. 22/03/1999 wegens intoxicatie aan het stuur - ademanalyse van ten minste 0,35 mg/l. u werd veroordeeld tot een geldboete van 200 Bef of twee maanden vervangende gevangenisstraf met uitstel van 3 jaar voor de helft en een verval van het recht tot sturen van 45 dagen met uitstel van 3 jaar voor 30 dagen;

- kopie van het proces-verbaal [...] d.d. 05/10/2011 inzake onopzettelijke slagen en verwondingen. Tijdens een jachtpartij in de velden werd een bewoner uit de buurt - dhr. [L. R.] - aan zijn hand geraakt door verdwaalde hagel.

Dhr. [J.-C. P.] verklaarde dat hij die dag samen met u aanwezig was op het jachtterrein te Leke. Een schot dat werd gelost door dhr. [J.-C. P.] zou dhr. [L. R.] hebben geraakt. U was daar enkel aanwezig als jachtrechthouder;

- kopie van het proces-verbaal [...] d.d. 03/06/2012 inzake intrafamiliaal geweld binnen het koppel - mondelinge bedreiging met bevel of voorwaarde. Mevrouw [O. C.] heeft op 3 juni 2012 klacht tegen u neergelegd wegens het uiten van bedreigingen. Zij verklaarde dat u die middag dronken thuiskwam. Er volgde een discussie en wat beledigingen. U zou gezegd hebben dat u een wapen zou nemen en zou schieten. Volgens uw echtgenote is dit niet de eerste keer dat u dit zegt; u zou dit zeggen telkens wanneer u dronken bent. Zij verklaarde eveneens dat zij bang is van u, en dat ze enkele jaren geleden al eens klacht tegen u heeft neergelegd inzake slagen.

Op 24 september 2012 werd u - in opdracht van de procureur des Konings te Veurne - verhoord in verband met de inbewaringgeving van uw vuurwapens. Uw wapens werden op 25 september 2012 als veiligheidsmaatregel in bewaring genomen en neergelegd op de griffie van de Correctionele Rechtbank te Veurne. De wapens die u als vertrouwenspersoon in uw bezit had werden overgebracht naar het politiebureau en daar in bewaring gehouden totdat er een beslissing genomen zou worden door de notaris inzake de erfeniskwestie.

Op 25 september 2012 heeft uw echtgenote zich aangeboden bij de politie met de vraag om enkele wijzigingen aan te brengen aan haar verklaring d.d. 03/06/2012, met name:

- de eerste zin had ik graag veranderd gezien in: ik wens klacht neer te leggen lastens mijn echtgenoot Veraverbeke Aurèle inzake agressief gedrag (in plaats van bedreigingen);

- de zin 'hij zei dat hij een wapen zou nemen en zou schieten en dit is niet de eerste keer dat hij dit zegt' zou ik willen verwijderen;

- de laatste zin 'ik heb enkele jaren geleden al eens klacht neergelegd tegen hem inzake slagen' mag ook volledig weg;

- deze wijzigingen vraag ik op aanraden van onze advocaat;

- Ondertussen is onze relatie terug goed maar het kan allemaal terug herbeginnen als mijn man zijn wapens zou kwijtraken. Dat is ook helemaal niet nodig;

- Toen ik mijn eerste verklaring aflegde was ik erg over mijn toeren en heb ik misschien verkeerde dingen gezegd;

Tijdens uw verhoor heeft u ten stelligste ontkend uw echtgenote te hebben bedreigd. U stelde dat u op 3 juni 2012 in de voormiddag iets was gaan drinken met vrienden, maar dat u zeker niet dronken was. Volgens u was er een discussie omdat uw echtgenote te vaak op reis zou gaan en omdat ze bij de minste discussie vlucht naar haar kinderen. U heeft verklaard dat u in geen geval gezegd zou hebben dat u een wapen zou nemen en zou schieten. Als uw echtgenote zou terugkomen zou u haar zeker niets misdoen.

In het kader van de beroepsprocedure heeft de federale wapendienst de procureur des Konings te Veurne verzocht om een gemotiveerd advies en eventuele bijkomende informatie.

Op 08 november 2013 heeft de federale wapendienst een ongunstig advies ontvangen (van de procureur des Konings te Brugge ingevolge de uitvoering van het parketsamenwerkingsprotocol). Meer bepaald werd meegedeeld dat zijn ambt volhardt in het ongunstig advies dat op 11 december 2012 werd gegeven. Ter motivering werden volgende stukken toegevoegd:

- Kopie van het strafregister : veroordeling voor de politierechtbank te Veurne op 22/03/1999 (zie supra);

- Kopie van het proces-verbaal [...] inzake onopzettelijke slagen en verwondingen (inhoud zie supra);

- Kopie van het proces-verbaal [...] inzake intrafamiliaal geweld - mondelinge bedreiging met bevel of voorwaarde (inhoud zie supra).

[...]

Op basis van bovenvernoemde elementen kan worden besloten dat er inzake uw algemene moraliteit en persoonlijkheid problemen bestaan, en dat er een terechte vrees bestaat dat het voorhanden hebben van vuurwapens in uw hoofde een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden.

Concreet kan worden verwezen naar de klacht die uw echtgenote op 3 juni 2012 tegen u heeft neergelegd wegens het uiten van mondelinge bedreigingen met bevel of voorwaarde. Zij stelde dat u dronken thuiskwam met een discussie als gevolg. U zou dan gedreigd hebben een wapen te nemen en te schieten. Uw echtgenote verklaarde dat dit niet de eerste maal was; u zou dit zeggen telkens wanneer u dronken bent. Daarnaast verklaarde zij ook dat zij bang is van u, en dat ze enkele jaren geleden al eens klacht tegen u had neergelegd inzake slagen.

Op 24 september 2012 werd u ingelicht over het feit dat - ingevolge de klacht die uw vrouw tegen u had neergelegd - uw wapens tijdelijk in bewaring zullen genomen worden.

Daags nadien, op 25 september 2012, wijzigde uw echtgenote haar verklaring van 3 juni 2012.

Gezien haar eerdere verklaring waarin ze stelde bang te zijn van u, alsook de wijze waarop zij haar verklaring van 3 juni 2012 wijzigde, lijkt het weinig waarschijnlijk dat zij haar klacht uit vrije wil heeft gewijzigd. Meer bepaald is gebleken dat zij haar klacht pas gewijzigd heeft de dag nadat u in kennis werd gesteld van het feit dat uw wapens in bewaring zullen worden genomen, en dit op aanraden van uw raadsman. Uit haar gewijzigde versie blijkt eveneens dat zij bang is voor de eventuele gevolgen wanneer u uw wapens niet zou terugkrijgen. In haar verklaring stelde ze immers dat de relatie terug goed is, maar dat het allemaal terug kan herbeginnen als u uw wapens zou kwijtraken. Hieruit blijkt dat er zich wel degelijk problemen hebben voorgedaan.

De aanwezigheid van een conflictsituatie in combinatie met wapenbezit betekent zeer zeker een potentieel gevaar voor de openbare orde en veiligheid. Het risico dat het conflict tussen u en uw echtgenote nogmaals zou kunnen leiden tot emotionele reacties kan niet worden uitgesloten. De onmiddellijke aanwezigheid van een vuurwapen kan in dergelijke situaties leiden tot een impulsieve daad met eventueel desastreuze gevolgen.

Het louter feit dat de procureur des Konings aan het bepaalde stafdossier geen gevolg heeft gegeven betekent nog niet dat de feiten als dusdanig niet weerhouden kunnen worden om aan te tonen dat uw gedrag een gevaar voor de openbare orde en veiligheid kan inhouden. Zo is het perfect mogelijk dat de procureur des Konings in het kader van een eventuele strafrechtelijke vervolging het opportuun vindt de zaak zonder gevolg te rangschikken; doch anderzijds oordeelt dat met betrekking tot het voorhanden hebben van een vuurwapen dergelijke feiten wel een probleem vormen. Deze zienswijze blijkt duidelijk uit het ongunstig advies dat de procureur des Konings te Brugge heeft gegeven met betrekking tot uw wapenbezit.

Bovendien heeft ook de Raad van State in zijn arrest nr. 193 442 d.d. 19 mei 2009 uitdrukkelijk bepaald dat een bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, ook rekening gehouden mag worden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

CONCLUSIE:

Er zijn voldoende ernstige en concrete redenen die aantonen dat het voorhanden hebben van een vuurwapen als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid moet worden beschouwd. Uw gedrag biedt niet de vereiste waarborgen waardoor het voorhanden hebben van een vuurwapen een gevaar kan betekenen voor anderen, voor uzelf, en voor de openbare orde en veiligheid. Dit is immers uit de feiten gebleken. U kan niet genieten van het noodzakelijk vertrouwen dat moet

kunnen gesteld worden in een wapenbezitter.

Derhalve wordt uw recht tot het voorhanden hebben van de voornoemde vuurwapens overeenkomstig art. 13, 1e lid van de wapenwet ingetrokken. Indien u in het bezit zou zijn van andere vergunningsplichtige vuurwapens, worden ook hiervan de vergunningen/recht tot het voorhanden hebben ervan ingetrokken. Tevens wordt u het recht ontzegd om andere vuurwapens voorhanden te houden.”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van het derde middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de wapenwet, van artikel 3 van de wet van 21 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de wet van 21 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Toegelicht wordt dat elke beslissing moet zijn gemotiveerd, hetgeen impliceert dat niet alleen de formele grondslagen, maar ook de feitelijke grondslagen moeten worden aangebracht die de beslissing kunnen dragen. Wat dat betreft, komt het verzoeker voor dat de bestreden beslissing elke feitelijke grondslag mist en dat de wijze waarop aan feitengaring wordt gedaan, niet alleen strijdt met de bewoordingen van het proces-verbaal, maar daarenboven een flagrante miskenning inhoudt van het onschuldvermoeden. Volgens verzoeker wordt de concrete feitelijke toedracht verdraaid en wordt de tussenkomst van de raadsman van het echtpaar ingeroepen om te suggereren dat “het weinig waarschijnlijk lijkt dat zij haar klacht uit vrije wil heeft gewijzigd”. Volgens verzoeker zijn de “objectieve feitelijkheden” die blijken uit het strafdossier de volgende:

“- op 3 juni 2012 werd door mevr. [C.] klacht neergelegd uit hoofde van bedreigingen, concreet de bewering dat de verzoekende partij zou hebben voorgehouden dat hij een wapen zou nemen en zou schieten; mevr. [C.] heeft de klacht neergelegd, nadat zij de gezinswoonst heeft verlaten en in aanwezigheid van

haar dochter [...];

- geconfronteerd met de klacht, heeft de verzoekende partij dit formeel betwist; alsdan was er uitsluitend het woord van mevr. [C.] tegenover het woord van de verzoekende partij;

- op 5 juni 2012 was mevr. [C.] terug thuis; haar terugkeer is op zijn minst van dien aard dat daaruit moet worden afgeleid dat zij de bedreiging zelf niet, of minstens niet meer, als ernstig aanzag;

- naar aanleiding van de huiszoeking werd er, jammer genoeg, geen verklaring afgenomen van mevr. [C.]; maar in elk geval is er op dat tijdstip evenmin sprake van een verklaring van mevr. [C.], als zouden er (nog) bedreigingen zijn; de ongestoorde samenwoning sinds 5 juni 2012 bewijst overigens het tegendeel;

- na de inbeslagname van de wapens, op 24 september 2012, heeft mevr. [C.], op advies van haar raadsman, de neergelegde klacht willen intrekken, om reden dat ze niet correct was: er was op zondag 3 juni 2012 weliswaar een woordenwisseling geweest, omdat de verzoekende partij te lang op café was geweest; de klacht had zij neergelegd op aanstoken van haar dochter; van een dreigement met wapens was nooit sprake was geweest; toen de verbalisanten aan mevr. [C.] uiteenzetten dat de klacht niet meer kon worden ingetrokken (?), heeft zij dan verzocht de klacht te wijzigen, met dien verstande dat zij heeft verzocht te melden dat er geen sprake van bedreigingen, dat de zin terzake de wapens zou worden geschrapt, en dat ook de zin terzake een reeds eerder neergelegde klacht zou worden weggelaten; dit was immers in strijd met de waarheid”.

Verzoeker besluit dat dit de enige feitelijkheden zijn die kunnen worden afgeleid uit het strafdossier, “met dien verstande dat wel is gebleken dat de Procureur des Konings te Veurne vervolgens, na verder onderzoek, heeft ingezien dat er geen aanleiding was voor de inbeslagname van de wapens, zodat hij, overigens binnen de maand, de teruggave van de wapens aan de verzoekende partij heeft bevolen, om reden dat er gewoon geen veiligheidsrisico was”.

Verzoeker betoogt vervolgens dat lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de feitelijke toedracht compleet is verdraaid. Waar het strafdossier aantoont dat elke vorm van bewijs van bedreigingen met wapens, onbestaande is, wordt toch, in strijd met het onschuldvermoeden, het tegendeel aangenomen. Om die bewering kracht bij te zetten wordt dan gesuggereerd dat verzoekers echtgenote haar klacht niet uit vrije wil zou hebben gewijzigd, maar uitsluitend op advies van de raadsman, onder de toevoeging dat de gewijzigde versie het bewijs zou leveren van de bedreigingen omdat verzoekers echtgenote bang zou zijn voor de eventuele gevolgen wanneer verzoeker zijn wapens niet zou terugkrijgen. Dit is volgens verzoeker een verhaal dat elke feitelijke grondslag mist.

Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing, onafgezien van de miskennis van de complete feitelijke toedracht, ook compleet onredelijk is en een manifeste schending uitmaakt van het vertrouwen dat hij vermag te hebben in de betrokken overheid. En dat terwijl de feitelijke toedracht volgens hem bijzonder simpel is: hij is op zondagvoormiddag iets te lang op café geweest waarop er een ruzie is geweest met zijn echtgenote en twee dagen later was alles weer bijgelegd. De procureur des Konings te Veurne heeft zelf ingezien dat aan de zaak geen verder gevolg moest worden gegeven. De onmiddellijke teruggave van zijn wapens zou volgens verzoeker immers ondenkbaar zijn indien de procureur des Konings had getwijfeld aan het noodzakelijk vertrouwen dat in hem als wapenbezitter moet kunnen worden gesteld. Het éénmalig feit, een verbaal conflict met zijn echtgenote, vormt op zichzelf geen afdoende reden om zonder meer aan te nemen dat verzoeker een gedragspatroon vertoont waardoor wapenbezit in zijn hoofde als een risico voor de openbare orde kan worden bestempeld. Verzoeker benadrukt dat de loutere bewering van zijn echtgenote dat hij met zijn wapens zou hebben bedreigd, formeel werd betwist en dat zijn echtgenote die verklaring later ook heeft ingetrokken. Uit het feit dat zijn echtgenote reeds op 5 juni 2012 de gezinswoningst weer heeft vervoegd en zij sindsdien, zoals voorheen, in harmonie samenleven, blijkt volgens verzoeker de afwezigheid van enige bedreigende sfeer. De conflictsituatie waarvan sprake in de bestreden beslissing, dient in de gegeven context gerelativeerd te worden, waardoor de draagwijdte van de bestreden beslissing in wanverhouding staat tot het incident.

5. De verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord dat mag worden verwezen naar feiten die in processen-verbaal zijn vermeld zonder dat daardoor het vermoeden van onschuld wordt gefnuikt. Verzoekers wapens waren voorlopig administratief in beslag genomen door de procureur des Konings voor maximum één maand, conform artikel 28, § 3, van de wapenwet. Bij gebrek aan een beslissing van de gouverneur binnen die periode werden ze conform de wet aan verzoeker terugbezorgd. Uit de zuivere toepassing van de wet mag volgens de verwerende partij niet worden afgeleid dat er op dat ogenblik geen potentieel gevaar meer was voor de openbare orde of veiligheid. De verwerende partij wijst

voorts op de verschillende objectieve elementen uit het dossier waarop de bestreden beslissing is gegrond en stelt dat haar interpretatie van de gewijzigde versie van de verklaring van verzoekers echtgenote, niet onredelijk, tegenstrijdig of onzorgvuldig is en dat deze interpretatie wordt ondersteund door dezelfde indruk die aanwezig was bij de procureur des Konings, die een dubbel negatief advies gaf, en de lokale politie. Volgens de verwerende partij is er sprake van een conflictsituatie die onder gelijke omstandigheden, zelfs bij matig drankgebruik, opnieuw kan opflakkeren zodat een escalatie nooit is uitgesloten.

In de laatste memorie wijst de verwerende partij er op dat het potentiële gevaar voor de openbare orde van verzoekers wapenbezit wordt afgeleid uit het feit dat de discussie tussen de echtgenoten na verzoekers drankgebruik dermate ernstig was dat zijn echtgenote het nodig oordeelde het huis te verlaten en een verklaring af te leggen bij de politie. Dat laatste element valt volgens de verwerende partij niet zomaar te kaderen in de normale afloop van een echtelijke discussie en wijst op een ernstig gevoel van onveiligheid. De verklaring waarbij verzoekers echtgenote de feiten trachtte goed te praten, nadat de wapens werden opgehaald door de politie, mag op haar geloofwaardigheid worden getoetst en de vaststellingen ter zake acht de verwerende partij afdoende gegrond en redelijk.

Beoordeling

6. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991. Uit de uiteenzetting van het middel kan worden afgeleid dat verzoeker de feitelijke grondslag van de bestreden beslissing betwist en niet de schending van de formelemotiveringsplicht. Deze grief wordt dan ook vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

7. Verzoeker voert ook de schending aan van artikel 13, eerste lid, van de wapenwet. Op grond van deze bepaling kan de gouverneur bevoegd voor de verblijfplaats van de betrokkene, de vergunning of het recht om een wapen

voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren.

Ter beoordeling van deze grief moet evenwel worden gewezen op artikel 30, eerste lid, van de wapenwet, dat luidt:

“Beroep staat open bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde in geval van het ontbreken van een beslissing van de gouverneur binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen, of tegen de beslissingen van de gouverneur tot weigering, beperking, schorsing of intrekking van een erkenning, een vergunning of een recht, behalve tegen beslissingen inzake onontvankelijke aanvragen.

Op straffe van onontvankelijkheid wordt het gemotiveerd verzoekschrift aangetekend verzonden aan de federale wapendienst uiterlijk vijftien dagen na vaststelling dat er geen beslissing werd genomen binnen de in artikel 31 bedoelde termijnen of na kennisname van de beslissing van de gouverneur, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing. De uitspraak wordt gedaan binnen zes maanden na de ontvangst van het verzoekschrift.”

Dit voorschrift bepaalt een georganiseerd administratief beroep bij de minister van Justitie of bij zijn gemachtigde tegen het in de voormelde bepaling opgesomde stilzitten of opgesomde beslissingen van de gouverneur (Cf. GwH 19 december 2007, nr. 154/2007, punt B.60.1). Door de devolutive werking van het georganiseerd beroep verwerft de beroepsinstantie op grond van deze bepaling de beslissingsmacht over de zaak zelf, op dezelfde wijze als de gouverneur. Zij kan aldus op dezelfde wijze als de gouverneur het recht om een wapen voorhanden te hebben, beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat dit voorhanden hebben de openbare orde kan verstoren.

De wapenwet bepaalt niet op grond van welke feiten, noch op welke criteria, de mogelijke verstoring van de openbare orde moet worden beoordeeld.

De beroepsinstantie heeft bij de beoordeling van de vraag of het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren, bijgevolg een discretionaire bevoegdheid, zowel op het vlak van het bewezen verklaren van de feiten waarop zij zich steunt om tot dit oordeel te komen, als op het vlak van de kwalificatie van die feiten als gronden tot het beoordelen van de verstoring van de

openbare orde. Aangezien de wapenwet inzake het bewezen verklaren van de feiten geen bijzondere bewijswaardering voorschrijft, beoordeelt de beroepsinstantie op discretionaire wijze de bewijswaarde van de gegevens uit het dossier om tot haar overtuiging te komen. Zij mag zich daarbij niet alleen steunen op bekentenissen of vaststaande bewijzen, maar ook op getuigenissen, vermoedens, enz.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidscontrole niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van het bewezen zijn van de feiten waarop de beroepsinstantie zich steunt om tot haar oordeel te komen, noch van de vraag of deze feiten waarvan het bestaan naar behoren is bewezen, in rechte verantwoorden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. De formele motivering van de bestreden beslissing is hiervoor weergegeven (*supra*, punt 3.5.). Hieruit blijkt dat verzoekers administratief beroep wordt verworpen omwille van “de aanwezigheid van een conflictsituatie in combinatie met wapenbezit” hetgeen “zeer zeker een potentieel gevaar [betekent] voor de openbare orde en veiligheid” en omdat het “risico dat het conflict tussen [verzoeker] en [zijn] echtgenote nogmaals zou kunnen leiden tot emotionele reacties [...] niet [kan] worden uitgesloten”, waarbij “de onmiddellijke aanwezigheid van een vuurwapen [...] in dergelijke situaties [kan] leiden tot een impulsieve daad met eventueel desastreuze gevolgen”.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze beoordeling van de vraag of het voorhanden hebben door verzoeker van zijn wapens de openbare orde kan verstoren, uitsluitend steunt op het strafdossier bestaande uit de door de politie geacteerde klacht die verzoekers echtgenote tegen

verzoeker heeft neergelegd wegens het uiten van mondelinge bedreigingen met bevel of voorwaarde.

Op grond van de hiervoor geschetste discretionaire bevoegdheid (zie *supra*, punt 7) mag de beroepsinstantie zich bij de concrete afweging van de in aanmerking te nemen feiten, die er volgens haar op wijzen dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde kan verstoren, steunen op deze weliswaar geseponeerde klacht. Het feit dat de procureur des Konings het dossier heeft geseponneerd, sluit op zich immers niet uit dat de beroepsinstantie bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid, deze door de politie in een proces-verbaal opgenomen verklaring in aanmerking neemt en de inhoud ervan bewezen acht. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat daar niet aan in de weg. Het betrokken proces-verbaal noch de klacht hebben evenwel een bijzondere bewijswaarde, zodat de beroepsinstantie bij de feitenvinding de overige gegevens uit het dossier met betrekking tot deze feiten, eveneens in aanmerking dient te nemen bij de beoordeling van de bewijswaarde van de in deze klacht vervatte feiten.

Te dezen blijkt uit de niet betwiste feiten dat verzoeker steeds heeft ontkend tijdens de echtelijke ruzie zijn echtgenote te hebben bedreigd en te hebben gezegd dat hij een wapen zou nemen en gebruiken. Ook blijkt dat verzoekers echtgenote de verklaringen die zij ten overstaan van de politie heeft afgelegd, en die dus de grondslag vormen voor de bestreden beslissing, naderhand grotendeels terug heeft ingetrokken en/of geminimaliseerd. De verwerende partij mag weliswaar deze naderhandse wijziging van de verklaring waarderen en op haar geloofwaardigheid toetsen, doch te dezen beperkt zij zich tot de blote veronderstelling die geen steun vindt in de aan de Raad van State overgelegde stukken, dat “het weinig waarschijnlijk” is dat deze wijzigingen in de verklaringen van verzoekers echtgenote uit vrije wil zouden zijn gebeurd. Het enkele gegeven dat die verklaring werd gewijzigd na de tijdelijke bewaargeving, alsook dat die wijziging is gebeurd op aanraden van haar raadsman, doen immers op zich niet blijken noch vermoeden dat er in hoofde van de echtgenote geen vrije wil zou zijn

geweest om haar initiële verklaring te wijzigen. Voorts vindt het standpunt van de verwerende partij dat uit de gewijzigde versie blijkt dat de echtgenote bang is voor de eventuele gevolgen wanneer verzoeker zijn wapens niet terugkrijgt, geen steun in deze gewijzigde verklaring. Tot slot is het gegeven dat zich “wel degelijk problemen hebben voorgedaan” op zich geen afdoende argument, te meer dat uit de gegevens van de zaak zelf blijkt dat het strafdossier is geseponeerd met als opgegeven reden “toestand geregulariseerd”.

9. Uit wat voorafgaat volgt dat de bestreden beslissing steunt op feiten waarvan het bestaan niet naar behoren is bewezen. De overige door de verwerende partij in haar memorie van antwoord aangehaalde argumenten leiden niet tot een andere conclusie. De enkele omstandigheid dat “dezelfde indruk” als die van de verwerende partij aanwezig was bij de procureur des Konings en de lokale politie, verleent immers op zich geen wettigheid aan de bestreden beslissing. Met voor het eerst in de processtukken uitgedrukte motieven mag tot slot geen rekening worden gehouden.

10. Uit wat voorafgaat, volgt dat de verwerende partij niet doet blijken dat in rechte vaststaande feiten ter verantwoording van de bestreden beslissing voorliggen.

11. Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond.

V. Toepassing van artikel 36, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

Uiteenzetting van het verzoek tot injunctie

12. Verzoeker vraagt in de laatste memorie de minister van Justitie te bevelen een nieuwe beslissing te nemen uiterlijk binnen de maand na de betekening van het tussen te komen arrest.

Beoordeling

13. Verzoeker vraagt klaarblijkelijk om toepassing te maken van artikel 36, § 1, eerste lid, eerste zin, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State dat luidt:

“Art. 36. § 1. Wanneer het arrest inhoudt dat de betrokken overheid een nieuwe beslissing neemt, kan de afdeling bestuursrechtspraak, waarbij een vordering in die zin is ingesteld, in dat arrest bevelen dat die beslissing binnen een bepaalde termijn moet worden genomen.”

Verzoeker zet in zijn laatste memorie niet uiteen waarom er, naar zijn mening, redenen zouden zijn om een dergelijke injunctie op te leggen aan de verwerende partij. De Raad van State ziet evenmin reden om te dezen te veronderstellen dat de verwerende partij niet binnen een redelijke termijn na de kennisneming van dit arrest, een nieuwe beslissing zal nemen.

14. Het verzoek tot toepassing van artikel 36, § 1, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State wordt verworpen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de minister van Justitie van 13 februari 2014 inzake verzoekers beroep tegen het besluit van de provinciegouverneur van West-Vlaanderen van 7 februari 2013.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro die verschuldigd is aan verzoeker.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zesentwintig januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques